

DILLUNS

Montaigne amb nosaltres

Antoni Dalmasas

Ens trobem a la cresta de l'onaca. Encara no hem guanyat res, però ens hem tret del davant unes quantes noses perilloses, com ara el Chelsea. Mirem amb optimisme la Champions i amb eufòria la Lliga; tot va, doncs, com una seda. Però el culer de debò, l'autèntic, el que arrossega anys d'experiències, algunes bones i d'altres terribles, ha de coincidir amb la frase del senyor de Montaigne: *La vie c'est ondoyante*, la vida és, podríem dir, sinuosa, feta de pujades i baixades, i el fet que ara nosaltres ens trobem al capdamunt d'una d'aquestes ones cícliques no ens ha de fer perdre de vista que ens podem clavar una patacada, que arribarà un dia que també ens tocarà rebre.

Que ningú no es pensi que vull ser malastruc, però jo hi era, al camp, el dia que van segrestar el Quini després d'una golejada a l'Hércules i es va començar a perdre i empatar fins que va volar el títol. De llavors ençà, per més confiança que em mereixi la nostra situació, sempre penso en Michel de Montaigne, que a la França del segle XVI no en devia saber res, de les nostres cuites futboleres, però, recony si en tenia, de raó!

Insisteixo que no voldria que algú cregués que em proposo amargar la vida a la culerada feliç i exultant, convençuda que tenim un equip que fa el pes i que compleix bastant bé, contraposant-hi un filòsof antic, però "dels nostres". De l'equip en tinc poques coses a dir, però en tinc: que d'ençà que falta el Xavi el criteri i l'ordre no són el nostre fort; que l'Iniesta és un jugador pàlid en tot que xuta d'esma i cobreix l'espai amb timidesa; que tenim un porter bonet —no pas bo—, potser més xulo que bo, que de tant en tant fa unes cantades que no es corresponen al seu posat desafiant (cantades que valen molts punts!); que quan el Ronaldinho s'exhibeix fent malabarismes i driblant-ne trenta-sis al mig del camp, el que fa trenta-set li fot tarascada, la falta no ens la marquen i els contraris fan contraatacs que costen gols... En fi, sí, tinc coses a dir, de l'equip, però com que anem primers i tan "sobrats", ja passarem comptes quan tot s'acabi.

Però cal no oblidar, com deia servintme de Montaigne, que la vida és *ondoyante*, que el que avui és a dalt, demà serà a baix, que arriba un moment que s'obre un tobogan i tot llisca. I que aquesta llei del pèndol que sembla complir-se inexorable, a vegades obeeix a l'excés de confiança propi, combinat amb algunes maniobres astutes de l'enemic. M'explicaré.

Algú pot creure's que l'arbitratge i l'expulsió de Ronaldinho a la Copa al Camp Nou, davant de la multitud de culers, va ser un "error d'apreciació" de l'àrbitre? El món sencer va veure, repetides i a càmera lenta, les entrades dels destralers manyos deixades passar amb tota impunitat. Per tant, jo crec que aquell tal Rodríguez Santiago que arbitrava venia aquí a fer una feina que el Comitè de Competició va arrodonir en confirmar la sanció a Ronaldinho, un home que cada partit rep un promig de trenta entrades bèsties, de les quals, amb sort, cinc, són marcades amb falta i potser una de cada cinquanta amb tarjeta... gropa! Veieu, qui és que remou les onades per fer-les pendents?

Més ondulacions. Al camp de l'Osasuna, el Valdés fa la segona pífia en tres setmanes i llavors s'inventen un penal i expulsen l'Edmilson: la remuntada, amb deu, es fa impossible. (Per cert: si potser no haguéssim dormit tota la primera part, no

hauria calgut, remuntar; però vaja...). El penal és el gol de la derrota i la causa de la desestructuració de l'equip (que l'entrenador completa fent entrar l'Iniesta, com és costum, a fer un —només un!— dels seus xuts anèmics). Al cap d'uns dies, davant el cas de barra evident, treuen la sanció a l'Edmilson admetent que no era penal. Si no hi ha penal, no hi ha gol, i si no hi ha gol, guanyem un puntet (o tres, jugant onze fins al final!), però treuen la sanció, i els punts... busca'ls! Sospitosa forma de legislar, consistent a anar fotent empentetes per veure si ens fan caure escales avall. Ondulació induïda...

I ara, per qui pensi que amb Montaigne em remunto massa enrere, la solució. Això no passaria si al futbol, en comptes de refiar-se d'uns homes limitadets, quan no estúpids, sempre xulos i potser rucs, usessin la tecnologia. Que l'àrbitre tingués una "taula" d'ajudants (en comptes d'aquell 4rt àrbitre que vigila les banquetes vestit amb un xandall patètic), que anul·lessin jugades i sancionessin comèdies amb la filmació. I, sobretot, un micròfon des del qual expliqués al públic què xiula cada vegada: aquí ens podríem partir literalment de riure i observar el grau cultural del país i la gent que l'arbitra. Som al segle XXI, el futbol ja no és una cosa de "pillós" i "cuentistes", sinó d'artistes, atletes i estrategs intel·ligents, que viuen les èpoques *ondoyantes* sense fer trampes ni jugar com cavernícoles.